



Toespraak van Fritia Folkerts-Bierling, uitgesproken bij de aanbidding van een hervonden steen aan Teun Juk ter ere van de heropening van de Nicolaaskerk op 26 maart 2011.

Ik ben Fritia Folkerts-Bierling, opgegroeid in Oldenzijl met ouders en vier zussen op boerderij Battenweg 4 – waar nu de familie Pool woon – de Maarvliethoeve. Dit ik hier sta heeft toch wel een bijzondere reden, nl. deze steen, een oude steen, een eeuwenoude steen met nog veel vraagtekens. Hoe kwamen we hieraan.

Gegeven ogenblik stond de boerderij leeg. In het Noorden op bezoek bedachten zus Elly en haar man Rein Dijkstra dat het leuk zou zijn nog even rond te kijken bij de boerderij in Oldenzijl. Foto's maken, herinneringen ophalen enz. Zo ook op de zolder van de stookhut gekeken. Tussen allerlei rommel zagen ze deze steen liggen. Voorzichtig naar beneden gehaald, bestudeerd – ze zagen het bijzondere er van in. De steen werd meegenomen naar huis in Noord-Holland. Daar boog de historische vereniging zich over de steen. Ze kwamen niet verder. De steen werd weer zorgvuldig ingepakt. In de zussenkring gevraagd –wie weet er meer van. Niet dus. Onze oudste zus Joop nam hem mee naar Oosterbeek, een heel gesjouw voor haar, reizend met trein en bus.

In haar vriendenkring had ze wel wetenschappers in de oudheid en experts in stenen. Dat het oud was, daar was ieder het over eens, maar meer ook niet. Terug in de doos. Ook de zussen Ciska en Janneke droegen letterlijk en figuurlijk hun – het steentje bij. Uit Oosterbeek namen Jaap en ik de steen mee naar huis in Ezinge. Daar werd de steen goed bewaard en verhuisde met ons mee naar Roden.

Maar op een gegeven ogenblik zijn wij met de steen naar Reint Wobbes gegaan, een enthousiast man – interessant. Foto's gemaakt, veel boeken nagekeken. Zeker historische waarde was de conclusie! En weer bleef de steen liggen. Tijden later ging mijn man naar een lezing van Redmer Alma in Roden en bracht na afloop de steen ter sprake. Dit resulteerde in een bezoek van Redmer Alma bij ons thuis, waar de steen van alle kanten werd bekeken en besproken. Daaruit vloeide een artikel in het blad van de Groninger Kerken voort. Er kwam lijn in. En weer werd de steen terug gelegd in z'n doos. Wat moeten we er mee – zo weggooien is geen optie.

Zomer 2010: de quilttentoonstelling in diverse Groninger kerken bezocht. Daarna in augustus van de muzikale fietstour genoten. Veel positieve activiteiten in de kerken. Zo viel opeens het kwartje. Als de steen, zoals de vermoedens zijn, bij de geschiedenis van Oldenzijl hoort, moet hij daar naar terug.

Contact opgenomen met Leo de Vree, gegevens met foto's opgestuurd van wat wij hadden en wat wij dachten te willen doen, nl. de steen terugbrengen naar de kerk. Veel enthousiasme, paste prima in hun plannen bij de feestelijke heropening van de kerk. En zo staan we nu hier.

Maar hoe kwam nu een steen als deze in het bezig van de familie Bierling – een raadsel!

Onze visie hierover: onze overgrootvader was diaken in de kerk. Restauratie en veranderingen vonden in de loop der jaren plaats. De losse toren van de kerk was afgebroken. Zou het kunnen zijn dat overgrootvader deze steen in veiligheid stelde door hem mee te nemen naar de boerderij om hem later weer terug te plaatsen? Maar de steen bleef daar liggen. Onze boerderij werd ± 1924 verbouwd. Wat zou een veilige plaats voor de steen zijn. Op de zolder van de stookhut? Het werd een vergeten hoekje. Veel vragen veronderstellingen. Maar voor ons gevoel, de zussen Bierling, is de steen, na vele omzwervingen, weer terug daar waar hij zou kunnen horen. Misschien dat ooit de echte waarheid gevonden wordt en dat laten we graag aan jullie over.

Maar nu blijft de steen hier liggen op een naar ons beleven een hele goeie plaats en als eigendom van de kerk.